

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

W. MAAS GEESTERANUS, J. H. MEYER, W. F. E. VAN HASSELT,
MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN,
A. DE MOL VAN OTTERLOO, L. G. M. BAAS BECKING, J. G. KAM.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

16^e Jaargang.
No. 29.

Donderdag
14 Mei '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak-Adreslijst, door W. M. G.
D. S. A. F. V.

Delftsche Studenten-Bond.

Bestuurssamenstelling D. S. S. „Soranus”.

Gedachten en Gedichten.

Weemoed, door Iraw. Namori.
Je m'accuse.

Van verre en nabij.

De Groninger Maskerade, door W. M. G.

Feuilleton.

Bedwelming en Kracht, door Sura.

Uit de Delftsche wereld.

Onze Gezelligheids-Verenigingen (Vervolg), door E. L. S.
Onze Gezelligheids-Vereenigingen en E. L. S., door W. Maas Geesteranus.

Uit de Pers.

Vereenigingsleven.

Tentoonstelling van ontwerpen door de Soc.-Techn. Ver. van Dem. Ing. en Arch.

Agenda.

Jammer dat de tentoonstelling alleen voor Corpsleden toegankelijk was. Immers velen, zoowel dames-studenten als Delftsche ingezetenen, zouden dan van de gelegenheid om hun fotografische kennis te verrijken, gaarne gebruik maken.

K.

Delftsche Studenten-Bond.

Het Bestuur van de

D. S. S. „SORANUS”

heeft zich als volgt samengesteld:

W. Schermerhorn, Voorzitter.

W. Duvekot, Secretaris.

E. Rademaker, Penningmeester.

L. v. d. Kloot, Vice-Voorzitter.

A. Wagenvoorde, Vice-Secretaris.

Gedachten en Gedichten.

Weemoed.

Over de aarde hangt een dichte nevel,
Lantaarnlicht glimt vaag door grijzen mist. —
O! meisje uit een droom van heerlijke verbeelding,
Mijn mooie, teere kindje, — als je wist — — —.

Hoe licht jou beeld door grijzen avondnevel; —
— Je donkere lokken, en je oogen zacht en rein —
In mij rijst weer dat meemoedsvol verlangen
Naar jou; O! kon je altijd bij mij zijn.

De avond is vol droeve, droomende gedachten.
En om mij is de stilte gelijk een roerloos meer —
Ik hoor jou blijden lach door leege kamer jubelen — —
En op mijn moede hoofd rust zacht jou handje, teer.

ISRAM NAMORI.

Je m'accuse.

Lettre d'une demoiselle suisse à la Haye à son amie.

Ma très chère amie.

Que je suis heureuse. Enfin il m'a déclaré son amour.
Ah, je savais déjà longtemps qu'il devait m'aimer. Tu ne peux te figurer comme je vois ma vie éclairée par tant de bonheur. J'avais tant espéré de rencontrer celui à qui je pourrais me donner de toute mon âme.

Et maintenant que ce voeu s'est accompli, je ne sais pas si je suis gaie ou si je suis triste. Du moins c'est venu trop vite.

Ce soir là, lorsque je me promenais avec lui, il s'arrêta tout à coup en me regardant fixement dans les yeux.
M'aimes tu un peu, dit-il, je t'aime tant. Alors j'ai bien pleuré dans ses bras.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak-Adreslijst.

Hoewel Delft steeds de naam heeft gehad van het centrum te zijn van hen die praktisch waren aangelegd, treft men er verschillende gevallen aan waarbij het logisch verband ver is te zoeken. Zoo bijv. de Almanak-adreslijst, deze is van Januari tot Januari de eenige bron waar de verschillende adressen uit geput kunnen worden. Helaas werd echter in Delft de gewoonte aangenomen om in September te verhuizen. 't Gevolg is duidelijk — we zijn van September tot Januari verstoken van een eenigszins betrouwbare adreslijst. Vroeger was dit niet zoo lastig, toen bleven de menschen langer dezelfde kamer bewonen, maar in den laatsten tijd nu verhuizen veel meer plaats vindt, wordt dit ontbreken van een adreslijst, gedurende de eerste maanden van den cursus, tot een zeer lastig euvel.

Zeer gemakkelijk is het te verhelpen n.l. door de adreslijst uit de Almanak weg te laten en hem in begin October (b.v. gebrocheerd) uit te geven. Mijns inziens zal de Almanak er geen schade onder leiden, terwijl een lastig zoeken naar veranderde adressen vermeden wordt.

W. M. G.

D. S. A. F. V.

Op het Dispuutzaaltje was een keurige collectie fotografieën bijeen gebracht. De belichting was hier beter dan op de leeszaal, hoewel, vooral bij de achterwand, nog zeer slecht.

Ik zal niet tot een detail-bespreking overgaan, alleen zou ik willen zeggen, dat de beste foto's dezer collectie, vooral de portretten van de heeren Herbig en Wijsman niet voor werk van beroepsfotographen onder deden.

Je me sens lasse, je ne puis plus penser ni écrire. Ce bonheur me comble trop.

Je t'embrasse bien affectueusement,

ta BLANCHE.

Brief van den heer G. aan den heer K.

Amice.

Ik heb van de week een extra buitenkansje gehad. Ik had je verteld, dat ik kennis gemaakt heb met een Zwitsersche juffie, een snoes van een kind. Op het oogenblik kan ik haar om mijn vinger winden. Ik krijg alles van haar gedaan. Ik mag die Fransche kippies wel. Ze zijn niet te bedienen.

Verdere details schrijf ik je nog wel eens.

Wees gegroet.

Yours G.

G.

Van verre en nabij.

De Groningsche Maskerade.

De voorbereidingen voor de a. s. feestelijkheden ter eere van het 300-jarig bestaan der Universiteit zijn in vollen gang. De Feestcommissie heeft de handen vol met het regelen en uitdenken van plannen, met het organiseren van tentoonstellingen van costuums en dergelijke.

Al deze berichten wekken bij ons herinneringen aan verleden jaar, toen wij meeleeften met de plannen van onzen Feest-Commissie, toen wij de kleurige Perzische gewaden op de Leeszaal bewonderden en ons Delft herschapen

Feuilleton.

Bedwelming en Kracht.

't Was een avond, juist zoals deze: ik had een heerlijken dag gehad, had prettige jonge menschen gezien en gesproken, de zon had geschinen en windvegen waren aan den hemel geweest. Toen thuis op mijn kamer de plotse stilte, de hatelijke gedwongen stilte van een Delftschen Zaterdagavond: niemand is te vinden, dus wordt het zitten op je kamer onverdraaglijk. En ik was uitgelopen, had wat geslenterd langs Oude Delft en verder, wat men hier „de Klis” belijft te noemen. 't Verveelde gauw genoeg; in eens had ik licht op gezien op Karel's kamer; even later legde ik jas en hoed op een stoel en ging zitten tegenover mijn gastheer, lui languit in een lage clubfauteuille; de haard brandde met groote houtblokken; zacht zoemde het gas. We zwegen, rookten. Dan, hinderlijk zeurig, neuriede Karel:

„... en wordt 't dan nooit geen Zaterdagavond,

„Zaterdagavond zeven uur?”

„Nee, nooit meer” viel ik plots hard uit.

Als wakker geschrokken, sprong Karel op;

„Wacht ik zal je wat voorlezen, van me zelf”,

en terwijl hij naar zijn bureau liep,

„Ja, dat wist je niet hè, ik heb ook patent. Schetsjes!”

't Laatste woord had een lichte toon van zelfbespotting, dus wist ik dat ik iets van Karels innerlijk zou te hooren krijgen. Want een klein beetje schaamte blijft ons altijd nog over!

Weer gezeten, nu recht op, met een bundel copy in zijn hand, keek hij even naar ik weet niet wat zoekend rond en dan, mij aanzierend, herhaalde hij, nu ernstiger:

„Schetsjes, — luister je?”

„Ja, ga je gang maar!”

Hij sorteerde nog wat, bladerde, keek hier en daar. Ik lag nog steeds languit, schijnbaar apatisch, inderdaad in lichtgewekte belangstelling.

Toen begon hij:

DE REIS.

O Hilda of Kate of hoe je mag heeten, wat heb ik die oude juffrouw verwenscht, die met ons in 't derde klasse hok zat. We waren 't lang, o zoo lang eens al geworden, ernstig daar wandelend op het perron; ik had wel gezien je flikkerende kijkers, diep onder je dwaas groote hoed. Zoo toevallig is het niet, had je je lippen wat nat gemaakt, den tweeden maal dat 'k je passeerde; ja die warme roode lipjes, ze waren zoo droog.

dachten in het zonnige Ispahan — En de feestweek, die volgde, toen tot uitvoering kwam, wat maanden lang was voorbereid, die droom van Oostersche pracht en grootheid, zal niet licht uit ons geheugen worden gewischt. Wie denkt niet met genoegen terug, aan die dagen, toen de Stads Doelen met een Perzische wereld was bevolkt, toen Kurruglou, de roofridder, de aandacht der aanwezigen wist te boeien.

Helaas, die Oostersche wereld was vergankelijk, de Perzen van toen zijn weer gewone Delftenaren geworden en ons zijn slechts gebleven de aangename herinneringen en de vele kieken, die ons wederom doen terugdenken aan de bals in de smaakvolle feestzaal, en aan de Doelentuin, waar de Perzische wereld koelte zocht.

Van 't jaar trekt het Groningsch Studenten-Corps van heinde en ver zijn gasten tot zich. Bedriegen de voor- teekenen niet, dan zal ook deze maskerade een uiterst smaakvol geheel vormen. Zooals we vroeger reeds meldten zullen voorgesteld worden de Spaansche en Hollandsche Gezanten die de Vrede van Munster komen teekenen.

We moeten ons dus verplaatsen in de Oud-Hollandsche tijd, de tijd van de zware fluweelen mantels en kanten kragen. In tegenstelling met het geheimzinnig Oostersch waas, dat verleden jaar over onze maskerade lag, belooft deze indruk te zullen maken door de kalmte en waardigheid van de oude Hollanders. De Spaansche Gezanten zullen in kleuriger kleedij verschijnen, zoodat het geheel een aangename afwisseling en een mooie combinatie belooft te worden.

De hoofdpersoon is de Spanjaard Penaranda, die voorgesteld wordt door den heer N. van Hasselt. De belangrijkste personen zijn verder: Graaf van Nassau, (de heer T. D. Zijlker), Walckenstein, (de heer Kiewit de Jonge), Godard van Reede, Frans van Wonia, van Wallenstein, Don Pedro, de Overste van Roermond, A. Brun, de Staatssecretaris van Hollandt, de Spaansche Secretaris Belne, Adriaan Pauw en verder verschillende burgemeesters, kapiteins, edellieden en pages.

We wisten 't al lang hè, dat we samen zouden reizen, met ons tweetjes alleen in zoo'n dor akelig derde klasse coupeetje. En toen, ja het lukte, elk in een hoek, ver van elkaar, ondeugend onschuldig, angstig dat er toch iemand nog komen zou. En op 't laatste, 't allerlaatste moment die dikke, breede onde juffer, lompe schoenen, plat naast mekaar; bom, neergeploft op de bank die massale belemmering tusschen ons beiden. Ik ben feitelijk nijdig op je geworden, toen jij daarachter zoo luchtig ging zitten, jij kleine namaak teddybeer, nonchalant de beenen over elkaar, met je kleine sierlijke schoentjes onbereikbaar achter dat lompe stel, met je lichte figuurtje (want je had om de dood je mantel niet opengeslagen voor de warmte). Zeg, waarom mij zoo prikken en hoonen met je ondegende oogen, daar achter het breed roode gelaat van het dikke obstacel? Maar dat je aan het eerste station uitstapte, mij met dat vrouw-mensch alleen liet, dat, Hilda of Kate of hoe je mag heeten, dat wilde ik juist je nimmer vergeven toen je, trippend den dorpstraat in, even wuifde met een klein rood lapje, dat jij misschien een zakdoek noemt.

„Zoo zoo” was mijn critiek. Feitelijk viel het me tegen, niet qua schetsje maar wel wat de inhoud betreft: Karel zelf was het niet, tenminste zoo dacht ik.

„Volgend mouvement”, sprak Karel:

APOLLO-THEATER.

Een vreeslijke liefdeshistorie was juist zoover dat mijn oogen gingen tranen van het film-bewegen, toen door het donkere stoelenpad in het donkere zaaltje een juffertje aanschoof. Wel waren er zeven plaatsen nog vrij, maar toch werd onmiddlijk naast mij plaats genomen; waarschijnlijk om veel groote hoeden van dames die voor ons daar zaten.

Mijn ooren vertelden dat de stem des explicateurs wat hard klonk; maar mijn linker hand deelde mij mee hoe warmig zacht de dikke dikke bont van mijn buurdame was. Toevallig voelde ik een schoentje; en donker met filmgesnor was de zaal; en zachter maar sterker de druk van een menschen-drager; en mijn tastende hand vond een tastend handje. Vreeslijk was het liefdestooneel, juist licht genoeg om mij te toonen een snuitje vol aandacht, een snuitje vol dwaze, dolle pikanterie.

En de donkerte van 't Apollo theater was heel gauw verwisseld met de duisternis van 't groote „Bosch”; ook daar lantaarns ver van ons af, zwak en niet hinderlijk, voor de nooduitgang weet je. Wat — slecht en onzedelijk? Nonsens hoor, jong, en mensch met bloed in je kloppende aderen.

Karel hield even op, stak een sigaret aan, viel mij dan dadelijk in de rede, toen ik wat begon te zeggen.

„Nee, hou je mond, eerst luisteren, dit is maar half.”

't Bracht mij van de wijs; ik was al zoo zeker geworden, dat 't niets was, dan die beroerde prikkel rommel; die quasie echtheid vooral, van dien laatsten regel. En nu in eens deed Karel weer vermoeden dat 't anders zou gaan.

Hij zocht weer een poosje, las soms even voor zich zelf, lgde het blad dan weer op zij, had eindelijk gevonden; maar stond dan eensklaps op: „Een whisky-soda? Kijken

Door de welwillendheid van den Groningschen Senaat, die ons alle gegevens verstrekke, zijn we tevens in staat het programma der feestweek te publiceeren n.l.:

- Maandag: Ontvangst Réunisten en bevriende Senaten. — Matinée. — Opening door den Rector. — 's Avonds Serenade.
- Dinsdag: (Acad. feesten) 's middags Matinée. — 's Avonds Cabaret. — Daarna officieele Kroegjool aangeboden aan de Réunisten.
- Woensdag: Maskerade.
- Donderdag: Cour Plénière 's middags. — 's Avonds Gala-Uitvoering van het Studenten Tooneelgezelschap.
- Vrijdag: Courses — Gala-bal.
- Zaterdag: 's Middags ontvangst van het G. S. C. en zijn gasten door den heer J. E. Scholten op „de Paalkoepel” te Paterswolde. Gezamenlijk Diner van studenten en hunne dames op M. F., 's avonds Fête de Nuit in de Harmonie.

W. M. G.

Uit de Delftsche wereld.

Onze Gezelligheids-Verenigingen.

(Vervolg).

Ze betreurden, aldus er buiten te staan; ook bij hen bestond de drang naar een vereniging; want ook zij vormden vriendenkringen; ook de fanatiekste blokker heeft nog tijd over, en velen waren niet blind voor de voordelen van het verenigingsleven; eerst de omgang met vele geeft een brede blik, en het getuigt van onderschatting hiervan en kortzichtigheid, te zeggen: „Ik heb het niet nodig, als ik wil zit m'n kast tjokvol”.

of er nog is.” Hij schommelde een paar glazen op en flesschen, hield mijn glas daarna op ooghoogte, terwijl hij de whisky inschonk „sterk of slap?” „Slap graag”. Even twee korte plofjes van opengaande sodafleschjes, geklok van water, Karel weer neergeploft in de stoel.

Ik zag het alles gebeuren, altijd nog lui languit, ik, die de dingen om me maar gebeuren liet. 'k Nam een slokje whisky, wachtte tot de dreun van de voorlees-stem weer komen zou.

Toch onverwacht was het er weer:

HOEK VAN HOLLAND.

Je kent niet, och neen, je kent slechts de remmende trein en 't nachtelijk station, de douane-menschen die voor den vertrekkende ongevaarlijk zijn, het donkere boot-silhouet, dat ver gaat in de donkerte boven het water. Den Hoek, neen je kent 't niet, vluchtige reiziger. Wat weet je van die huizen en huisjes, die alle daar staan om jou maar veilig varen te laten, wat ken je van de duinen en het strand en het hoofd; van de helle zomer dagen van de zeeën maan beglansd in de zoel warme nachten? Wat ken je van de wind, die juichend gaat, die alles weg waait uit ons ongezonde hoofd. O, eindelijk weer mensch te zijn, los uit de beschavingsban, o te rennen in het zand, te weten dat je durft te zijn wie je bent. Want de zee is jong en het strand, en je zelf bent jong en alles leeft, leeft.

Zoo liepen wij samen daar in den Hoek, waar vlak bij even de jachtende stroom gaat van het verpeste groote leven; maar je kunt zoo vrij bewonderen de groote booten en de vele seinen en het schermende zoeklicht, dat al, wat hoort aan het wereld-gedoe. Want wij liepen samen de duinen in, 't was avond. Stil gingen wij, gezond en jong en natuurlijk; onze armen gaven telkens even den druk terug; en stil bezijden zagen plots soms onze oogen diep elkander aan, dan bogen de hoofden en vreemd van zaligheid kusten wij, lippen op lippen, en zagen dan weer omhoog, hoog naar de maan, die vredig te schijnen hing.

Een duimbelling noodde tot rusten; en we lagen stil, droomend daar naast elkaar, en langzaam groeide ons verlangen, zoo als natuurlijk en echt in de lente het levensverlangen uitbreekt; — als juichend was de overgave die volgde; daar na kwam blank en wijd het nooit gekende rustgevoel.

En plotseling stonden wij op, gaven elkaar zwijgend een hand en zagen open en vrij elkander aan; een wonder geheim lag om ons beiden, een geheim, niet zwoel brandend doordat een ander niet mocht weten, — een geheim vredig sterk doordat een ander niet zou kunnen begrijpen ons rustig geluk.

Ver en breed lagen de maneglanzen op de zee.

Van ver klonk zwak het brommen van een brul-boei.

De stilte duurde in de kamer. Karel keek naar 't plafond ik keek naar hem. Er was verwarring in mij. Een wilde opstand tegen al 't omringende omdat ik eensklaps meende zuiver te zien, meende dat die twee daar aan den Hoek toch goed en waar geweest waren; een haat gloeide in me tegen het eischenstellende leven.

Wel zou een societeit zeker niet een zó belangrijke plaats innemen; slechts de gelegenheid om elkaar te ontmoeten moest bestaan.

Zo zien we dan in 1897 een debatingclub het aanzien geven aan de Delftsche Studenten Bond. Zoals bijna steeds is ook hier een studievereniging het begin tot nauwere aansluiting. Er had zich een kern gevormd onder de uitgeworpenen. Hoe schuchter was nog het eerste begin; het was voor hen het overtrekken van de Rubicon; men gevoelde dat daarmee voorgoed de kans op eenheid was verkeken, dat tweespalt er het gevolg van zou zijn. Maar aan de andere kant: waarom zouden ze niet; lid van 't korps werden ze immers toch niet; en als het gevaar dreigde zou immers het korps vanzelf zich hervormen en kon eindelijk een betere toestand intreden; zo dacht men, ofschoon de ondervinding elders opgedaan, Utrecht o. a. reeds toen beter had kunnen leren.

De karakteristieke eigenschappen volgen logies uit de omstandigheden voort: lage kontributie, toetreding zo gemakkelijk mogelijk en een democratische opzet.

Het ging goed met de jonggeborene, ze groeide, sneller nog dan was verwacht en liet z'n invloed gelden; zo werd o. a. de commissie voor studiebelangen algemeen gemaakt, daar de Bond er zelf een ging oprichten; de groentijd werd, althans op papier, verzacht. Een aanvraag om erkenning werd door het korps afgewezen: „Er waren geen termen aanwezig het wél te doen, *dus niet*”.

Ondertussen, het blijkt reeds uit dit antwoord, werd een vinnige strijd gevoerd, soms met de vuisten zelfs, voorlopig óók tegen het algemene streven van de Bond, die zich toen reeds begon te gevoelen als de kiem van een mogelijke, latere, universele heerser.

Helaas, er is een tijdje van depressie geweest; in de reactie van de oprichtingstijd was men te ver met het evenwicht gekomen, zodat de kennismaking te los, de financiële regeling onvoldoende bleek. Maar ze bleef staan, en door scha en schande wijs geworden, kon een gezonde

„Goed Karel, heel goed; laat die lieve fatsoenswereld maar barsten.”

Karel schrok op.

„Neen, zoo is het niet” zei hij langzaam. Eén schets kan ik niet maken, die is te moeilijk voor mij; tienmaal ben ik begonnen, het wil niet. Want zie je, al wat ik je voorlas is vals, en 't lijkt wat mooi, alleen maar door reactie. Ik weet wel de pestilentie van beschaving en fatsoen en denken aan maatschappij; maar dacht je waarlijk dat daar in die duinen die menschen eerlijk zijn geweest. Neen hoor, ze waren vrij, even, van de lieve wereld en ze waanden zich toen vrij ook van zich zelf.

En wat ik schrijven wou, als laatste schets, dat eischt de *onvrijheid* tegenover je zelf, de onvrijheid tegenover wat je zelf als Liefde kent. Die onvrijheid alleen kan ons helpen; ben je waarlijk volkomen in dien band geslagen, och dan vallen alle andere banden af.

„Weet je wat het is lief te hebben? Weet je wat het is een vrouw lief te hebben? Denk je waarlijk, dat je dan nog last hebt van beschaving, dat je dan iets geeft om al dat gezeur van moraal enzoo? Je neemt gewillig die kleine o zoo kleine hindernissen, want in je liefde voor haar is er plots zoo ruim plaats voor een beetje liefde voor je medemensch.

Ken je een brandend verlangen groter dan van hem die liefheeft, maar weet je niet tegelijk dat hij die liefheeft nog veel groter kracht bezit om dat verlangen te bewaren, veilig en rustig.

Och, als je maar waarlijk eerlijk durft zijn, eerlijk ook tegenover je eigen schuchterheid.

Maar ik praat ook niet langer, ik kan de schets niet schrijven; evenmin kan ik je vertellen wat ik wil.”

Weer hing de stilte.

Diep in me steeg een ongekende vreugde; was het om de hartelijkheid die even had geklonken in Karels stem? Was het om een heimelijk geloof dat sterker was dan abstinentie-pijn en machtiger dan dwaze zenuw-zwakte? Nog warrelde het; maar de warreling was zoo onbelangrijk geworden; dat ééne, verre, dat lichtte zoo klaar, zoo vast.

„Zeg, willen we den Hoorn nog omloopen, 't is prachtig weer.”

„Ja, goed.”

En even later sloeg de voordeur dicht achter ons, klonken onze voetstappen door de stille straat.

herbouw van het beheer en verplichte kennismaking een einde aan het euvel maken, zodat de Bond tans steviger dan ooit op z'n poten staat. Langzamerhand past haar organisatie zich volkomen aan de omstandigheden; hoe sprekend kwam dat weer uit bij de instelling van een kroeg-kommissie, welks penningmeester tevens dezelfde functie in de Bond moet bekleden. Nog blijft te regelen over; de kennismaking is nog niet zoals te wensen is; ze zal voorlopig nog een delikate kwestie blijven, en misschien zeer sterke veranderingen ondergaan; toch kan ze, door de omstandigheden en de historische ontwikkeling nimmer worden als de groentijd van tegenwoordig met z'n eigenaardigheden.

Het korps heeft ogenschijnlijk z'n aanvallende houding verlaten; doch ieder die enige tijd in Delft is geweest, weet hoe de aanvallen op details, op personen, soms op de meest onnozele en belachelijke wijze, voortduren; in kleinwerk wordt de kracht gezocht, omdat tegen de algemene lijn weinig is in te brengen. Telkens opnieuw wordt ons de handschoen toegeworpen door mensen, die nog maar niet kunnen begrijpen, dat de Bond een natuurlijke noodzakelijkheid is, die zich tot nog toe alleen bezig hield met het organiseren der nihilisten, en er dus voor een eigenlijke strijd weinig reden is, die vaak op ander gebied, b.v. studie- en sportverenigingen, tot ongewenste verhoudingen voert. Echter wordt in de laatste tijd die handschoen gretig opgenomen; want met de groei neemt ook de zelfbewustheid van de Bond toe, welke eigenschap voorlopig niet genoeg kan worden aangekweekt.

Ja, er worden zelfs plannen gemaakt aan de overzij: exploitatie van de konkurrentie onder de kamerverhuurders; studiebeurzen, niet alleen voor, maar ook door studenten.

Last, not least: Bezuiniging, dat bij sommigen misschien een zwak glimpje van hoop heeft gewekt.

Het verloop zou men komies kunnen noemen.

R. v. I. verdedigt op Debating stellingen over democratische korpsuitbreiding.

Met algemeen enthousiasme wordt een motie aangenomen.

De Senaat, de kwestie zeer belangrijk vindende, zal er zich na de groentijd zelf mede bezig houden!

C. v. T. tracht het nog, met een kommissie uit Debating, uit de doofpot te houden.

En het ging in de doofpot, onder het motto: „Er moet niet te veel getornd worden aan oude korpsgebruiken”.

Het laatste is volkomen juist. Al die veranderingen, welke in onze ogen verbeteringen zouden kunnen zijn, moeten wel achterwege blijven.

Want een contributieverlaging tot f 10.— voor korps en kroeg, zonder hoofdelijke omslagen, de feitelijke afschaffing van de groentijd, demokraties bestuur, het zijn dingen waarvan ik zelfs de mogelijkheid niet kan inzien. Waarvoor ook? De korpsleden van tans, ze voelen zich goed; ze zijn, opgevoed in korpsbegrippen, op een enkele na, tevreden. Zij voelen niet de noodzakelijkheid van verandering.

En aan de andere kant, het is voor de Bond veel beter dat ze geheel zelfstandig opgroeit; dat alleen geeft kans op een rationele en radikale oplossing der problemen; en eerst als ze volkomen veilig staat, als ze de overgrote meerderheid der studenten omvat, eerst dan zal er misschien over een fusie met het korps gedacht kunnen worden.

Er zullen er zijn, die bij het lezen van deze woorden de schrijver met een medelijdend glimlachje voor niet recht helder zullen verklaren; laat ons echter een paar jaren wachten; ondertussen zal de Bond, verenigd met haar soortgenoten, die gemeenschappelijk propageren, progressief aangroeien; aan de ene Universiteit wat vlugger als aan de andere; Unitas in Utrecht is met het aantal novieten het korps reeds boven het hoofd gegroeid. Want de Bonden en Unitates moeten groeien, omdat de factoren waardoor ze zijn ontstaan, nog voortdurend werken en zullen blijven werken; steeds groter zal worden de behoefte intellectuele arbeiders, steeds groter de concentratie der bedrijven.

Er zullen studenten met nog kleiner minimum jaarwedde komen, als nu reeds in Duitschland en België. En eerst deze zullen misschien kooperatie noodzakelijk en daardoor mogelijk maken.

En ook naar de andere kant moet de Bond zich nog uitbreiden; want het is nog al te veel te wijten aan onbekendheid, vooroordeel en onjuiste inlichtingen, dat velen weerhouden worden zich aan te sluiten; ook dit zal veranderen, de krachtige propaganda waarborgt het, en daarmee zal langzamerhand de Bond de plaats veroveren, die hem volgens zijn beginselen toekomt.

Palma sub. pondere crescit.

E. L. S.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

H.H. STUDEERENDEN.

De ondergeteekende, J. H. BÖHMER, bediende Microchemie en Metallografie, beveelt zich beleefd aan voor alle soorten Typwerk. Speciaal voor het overtypen van Dictaat-Cahiers.

J. H. BÖHMER, Oude Delft 71.

Gemeubileerde Kamers

TE HUUR, met of zonder pension en huiselijk verkeer, voor Dame of Heer.

Adres: ORANJE-PLANTAGE No. 25.

Erven Wed. A. J. DE WOLF, STALHOUDERIJ.

Verhuur-Inrichting van
Luxe AUTOMOBIELEN
NOORDEINDE 40. :-: DELFT.

TELEFOON No. 41.

Stalling voor Automobielen
en Motoren.

Verhuren van Motoren.

INGENIEUR, voor ten hoogste 3 maanden in Delft werkzaam, zoekt tegen 1 Juni a. s.:

gemeubil. Zit- en Slaapkamer.

Brieven onder No. 6739, Bureau van dit Blad.

Een groote Kamer,

geschikt voor 2 Heeren, met twee vrije slaapkamers en gebruik van twee schrijfbureau's te huur aangeboden.

Adres Bureau van dit Blad.



DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**



TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 MEI 1914. No. 29.

Onze Gezelligheids-Vereenigingen en E. L. S.

Zelden heb ik zoo verbaasd gestaan over een betoog, als over het lange in de laatste twee nummers gepubliceerde artikel over bovenstaand onderwerp. En niet verbaasd, over de lengte of over de nieuwe (?) gezichtspunten die er geopend werden, maar over de wijze waarop iemand onder de dekmantel van een kwasi-wetenschappelijk betoog, reclame maakte voor beginselen, in dit geval de Bondsbeginnselen, want dat was kennelijk het doel van de geheele opzet. Niet dat ik propaganda afkeur, in geenen deele, maar wel is verkeerd een propaganda, gesteund door onjuiste voorstelling der feiten; een propaganda, die den lezer een verkeerde indruk geeft. Dat gij de Delftsche toestanden sociologisch wetenschappelijk wenscht te ontleden, dat is een loffelijk streven, maar bedenk daarbij E. L. S. dat een wetenschappelijk onderzoek allereerst *waar* en *veelzijdig* behoort te zijn. Trouwens U erkent dit zelf waar U schrijft, dat het U niet ondienstig toeschijnt op dit onderwerp *van alle kanten het licht te laten schijnen*. Zeker, dat kan niet anders dan goed voor de zaak zijn, maar dan van *alle kanten helder en geen vals* licht op de toestanden geworpen, anders ontaardt het loffelijke wetenschappelijke streven in een reclame-makerij van mindere soort. U zult mij natuurlijk tegenwerpen, dat eenige subjectiviteit haast onvermijdelijk is, zooals U ook reeds in Uw artikel vermeldde. Aan den lezer wil ik het overlaten te oordeelen of hier kwestie is van *eenige* subjectiviteit.

U constateert dan allereerst een toename van het aantal studeerenden en het percentsgewijs sterk afnemen van het aantal Corpsleden. Hebben de studenten van nu minder behoefte aan gezellige omgang, zijn ze eenzelder geworden, vraagt ge. Als ik U goed begrijp komt ge tot de conclusie dat het niet evenredig toenemen van het aantal Corpsleden met het aantal ingeschrevenen zijn oorzaak vindt in den groentijd en in de duurte van het Corps.

Zoowaar, de groentijd wordt wederom ten tooneele gevoerd en nog wel in de volgende schoone bewoordingen:

En al wordt in families waar studie traditie is, vaak nog terwille van de veronderstelde voordeelen van het Corpslidmaatschap door de zure appel heen gebeten, bij velen met name hen, die uit een ander milieu voortkomen, is de moreele vernedering te grof om te dulden.

Iedereen, die dit leest, krijgt onwillekeurig een medelijdend glimlachje om de lippen en vraagt zich af of de steller door het zich wanhopig vastklemmen aan het groentijdsargument, geheel blind is geworden voor hetgeen er te Delft omgaat.

In het S.-W. No. 4, XIV^{de} Jrg., komt een verklaring voor van een Bonds lid, aangevallen over de wijze waarop hij bij huisbezoek propaganda maakte, waarin deze verklaarde dat het de finantieele lasten waren, die de slagboom vormden, welke de Bondsleden belette Corpslid te worden en niet den groentijd. Sinds dien tijd (Oct. 1912) is de groentijd verzacht, terwijl bij den D. S. B. de kennismaking verplicht werd gesteld.

Het komt mij dus voor, dat de opinie der meeste Bondsleden onmogelijk ten ongunste van de groentijd veranderd kan zijn. Zoo lang is het toch niet geleden of E. L. S. had zich gemakkelijk op de hoogte kunnen stellen van de toen gewisselde artikelen, misschien had dit hem gebracht tot een juister inzicht in de zaak, die hij zoo wetenschappelijk (van alle kanten) tracht te bestudeeren.

Verder zie ik tot mijn groote verwondering, dat gij het hebt over *veronderstelde voordeelen* van het Corpslidmaatschap. Een dergelijke uitlating had ik niet van iemand verwacht, die zich verbeeldt, dat hij een sociologische studie aan het schrijven is. Ik dacht dat wetenschappelijk beschouwd een grootere organisatie, dus met meer gelegenheid tot algemeen ontwikkelende omgang, verre te verkiezen was boven iedere kleinere organisatie.

Maar dat daargelaten. Hoe komt gij er eigenlijk toe te spreken over die voordeelen, gij, die die voordeelen niet kent. Veel minder komt het dan te pas dat ge spreekt over veronderstelde voordeelen, ge matigt U daarbij een oordeel aan over zaken, waar ge geen verstand van hebt. Ik geef U daarom de raad: „Stel, voor ge weer een artikel schrijft, U beter op de hoogte!”

Ditzelfde geldt van uw opmerking als zou de groentijd alleen op papier verzacht zijn. Ook hier matigt U, U een oordeel aan over toestanden waar U niets van weet. Hadt ge de groentijden meegemaakt dan zou ik U competent achten er over te oordeelen. Maar een dergelijke schijnbaar los neergeschreven bewering, waarbij alle argumentatie gemist wordt, misleidt de argelooze lezer en dat kan onmogelijk de bedoeling geweest zijn van uw wetenschappelijk betoog. Een feit is het juist, dat de ergerlijke ruwheden slechts zeer zelden meer voorkomen, dank zij de strenge maatregelen die hiertegen werden genomen (zie de schorsingen in vroegere jaren).

Op nog eenige onjuistheden of vergissingen wil ik U nu nog wijzen. In de eerste plaats, de plannen over de studentenhuisen en studiebeurzen zijn, omdat ze door een enthousiast Corpslid werden geopperd, nog geen plannen uitgaande van het D. S. C. Neen, ze zijn bedoeld ten bate van alle ingeschrevenen.

Verder de bezuiniging, die ging volgens U in de doofpot? Hé, dat is wat nieuws, maar ik ben blij, dat U het zoo goed weet. Maar ik kan U bovendien mededeelen, dat in November het rapport van den Senaat verschenen is, en er al ernstige pogingen worden aangewend, vooral onder het Eerste Jaar om tot bezuiniging te geraken. C. T. (U schijnt beter ingelicht te zijn en schrijft C. v. T.) hoeft dus niet met een commissie de zaak uit de doofpot te houden.

Ten slotte nog uw laatste onnauwkeurigheid. Deze betreft de neutrale studiebelangen-commissie die werd ingesteld op initiatief van het bestuur der toenmalige Corpscommissie ter behartiging der studiebelangen (de Gelder) en de Senaat. Deze verandering geschiedde uitsluitend ten gevolge van de overweging, dat de studiebelangen van alle ingeschrevenen behartigd moesten worden door een commissie uit *hen allen*. Van eventueele stemmen uit den Bond, die hierop invloed hebben doen gelden is geen sprake geweest. (S. W. Rapport C. C.)

Als ik dus concludeer, dan blijft er van uw bezwaren voor het Corpslid worden slechts het duurte bezwaar over. Dit bestaat ongetwijfeld, maar neemt af aan betekenis ten gevolge van het streven naar bezuiniging. De duurte is trouwens niet de eenige reden, dat slechts de helft der ingeschrevenen Corpslid is. Het groote aantal der niet-Corpsleden, dat spoort n.l. 477, is tevens een groote factor. Dezen vinden buiten Delft hun familie en kenniskring en zijn dientengevolge voor de Delftsche samenleving verloren. Ook speelt de Hollandsche laksheid een grootere rol, dan U denkt. U behoeft slechts op vakvereenigingsvergaderingen (geen lezingen) te verschijnen om te zien, dat er een groot gebrek aan belangstelling voor hun organisatie bestaat.

In den aanhef van uw artikel merkte U op dat het *vervelend* werd, voor de zooveelste maal over studententoestanden te schrijven. Maar dat onderwerp is het niet, dat uw artikel vervelend maakte, het is de manier waarop de zaak werd voorgesteld, de schreeve voorstelling der feiten, het onware licht waarin ze gesteld werden. Wilt ge werkelijk de Delftsche belangen dienen, strijdt dan met eerlijke middelen, maar kom niet aandragen met onbewezen feiten, die blijken onwaarheden te zijn, dat is noch gunstig voor de belangen, die gij tracht te dienen, noch voor de Delftsche samenleving. Tenslotte nog dit E. L. S., gaarne zag ik u uit uw schuilhoek te voorschijn komen, dat gij onwaarheden schrijft en een valsche indruk wenscht te vestigen, dat moet gij weten, maar verschuil U dan niet achter uw letters maar kom er open voor uit.

W. MAAS GEESTERANUS.

Wij meenden dit artikel direkt achter dat van E. L. S. te moeten plaatsen, daar 'nog slechts weinig S. W.-nummers voor de vacantie zullen verschijnen.

RED.

Uit de Pers.

In het T. S. T. lazen wij de volgende niet gedrukte regelen:

„De geheele Raadhuismarkt, hoe ruim ook, wordt tegenwoordig minder door het Raadhuis, dan wel door de omringende winkelhuizen, hôtels en café's beheerscht. Vooral bij nacht waren deze gebouwen „hel verlicht en boden een zeer schoon schouwspel”. „Ook het interieur lokte aan, en werd dan ook „onder leiding der Professooren bezichtigd”.

 Vereenigingsleven.

SOCIAAL-TECHNISCHE VEREENIGING VAN
DEMOKRATISCHE INGENIEURS EN ARCHITECTEN.

Door de in hoofde dezes genoemde Vereeniging werd een prijsvraag uitgeschreven voor het ontwerpen van een tuinstadwijk en de daarin te bouwen arbeiders-woningen. De ontvangen inzendingen worden geëxposeerd in de oostelijke vergaderzaal van de Groote Koopmansbeurs te Amsterdam, voor genoodigden op Zaterdagmiddag 16 Mei a.s., en voor het publiek op 17, 18 en 19 Mei (10—5 uur).

 Agenda.

DEN HAAG.

Donderdag 14 Mei. Haghespelersgeb.: „De tweede mevrouw Tanqueray”; 8¹/₄ uur.

Theater-Bouwmeester: Tooneelver.: „Esthers verloving”; 8 uur.

Vrijdag 15 Mei. Geb. v. K. en W.: Opening Bioscoop Albert Frères; 8 uur.

Haghespelersgeb.: Afscheidsvoorstelling: „Nina”; 8¹/₄ uur.

ROTTERDAM.

Donderdag 14 Mei. Tivoli-Schouwburg: Nap de la Mar: „Artikel 284”; 8 uur.

Vrijdag 15 Mei. Nutzaal: Concert Zangvereeniging Amphion; 8 uur.

 ADVERTENTIEN.

BIJVERDIENSTE.

Finantieele Instelling van den eersten rang (geen Levensverzekering) zoekt onder Studenten actieve vertegenwoordigers(sters). Salaris f 50.- 's maands. Discretie verzekerd.

Br. lett. B. N. 1650, Alg. Adv. Bureau A. DE LA MAR Azn., Amsterdam.



Verschenen:

De Roman van een Student

DOOR

JO VAN AMMERS-KÜLLER.

Prijs: ingenaaid f 3,50, gebonden f 3,90.

Voorhanden in de

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35, DELFT.

